

Bij een veertigjarig ambtsfeest : J. J. van Oosterzee

<https://hdl.handle.net/1874/235385>

BIJ EEN VEERTIGJARIG AMBTSFEEST. ¹⁾

„hor mihi certe non praesagiva-
rant astra”. ²⁾

Dat hadden de sterren verzwegen,
Wier lichtglans uw wieg eens omscheen,
Dat God zooveel stroomen van zegen
Zou ruischen doen rondom u heen.

Dat kon ons Eemnes toch niet droomen,
Dat eens, nabij 't eind zijner baan,
De jongling, die optrad vol schromen,
Zoo hoog en zoo vast nog zou staan.

Maar wat toen nog wegschool in 't duister,
't Ging op, als een schitterend licht
Aan den hemel der Kerk, en zijn luister
Blonk vriendlijk voor menig gezicht.

¹⁾ Feestdrank aan mijn' Ambtgenoot en vriend Dr. B. TER HAAR, bij het herdenken zijner vervulde veertigjarige Evangeliebediening, aangevangen te Eemnes-Binnendijks, 23 Mei 1880, elf jaren later ook mijne eerste standplaats.

²⁾ VAN OOSTERZEE, inaugureele Oratie, p. 57: „dat hadden mij althans de sterren niet aangezegd”. Toespeling op onze eerste ontmoeting voor jaren, bij eene preek over den Sterrenhemel.

't Bleef schijnen met God en met eeren,
 Van 't eerst tot het veertigste jaar.
 Wat sterlicht m' in nacht zag verkeeren,
 Het licht niet van Bernard ter Haar.

Nog blinkt het aan d'avond van 't leven,
 Als eens in den middag ons aan,
 En ook waar wij 't Westwaarts zien streven,
 Beschrijft het met eere zijn baan.

En daarom, wij danken en loven,
 Vereend om den feestdisch geschaard,
 Den Schepper der sterren daarboven,
 Die u, ook voor ons, heeft gespaard.

O wil dan zoo ras toch niet dalen,
 Gij helder, gij koesterend Licht,
 En zegen nog lang met uw stralen
 De kerk en de school van het Sticht!

Blijf veilige Leidster voor blikken,
 Zoo licht door een dwaalspoor misleid.
 Ga voort met uw' glans te verkwikken
 Het oog, dat in duisternis schreit!

En zinkt gij dan eindelijk ter neder,
 Waar een wolk u bedekt van omhoog,
 Rijs, zilveren sterre, rijs weder,
 Nu in glans, als van goud, voor ons oog.

Wel doen nog geen sterren 't ons lezen,
 Wier schitterend licht wordt verdoofd,
 Hoe 't éénmaal daarboven zal wezen,
 Maar — zalig, die hoopt en gelooft!

Reeds klinkt het ons tegen van verren,
 Bij 't ruischen der eeuwige bron:
 »De Leeraren blinken als sterren,
 »Rond Christus, hun éénige Zon.»¹⁾

En alle die sterren, die blonken
 Tot eer van Gods heiligen naam,
 Zij vloeien (wat weg zij gezonken!)
 Tot één Constellatie te zaam.

Utrecht, 23 Mei 1870.

J. J. VAN OOSTERZEE.

¹⁾ Daniël 12: 3^a.

A 1.872.00

